

Carme Rufino i Bey

La gerra d'Hècabe

Premi Ibn Hafaja
Ciutat d'Alzira

En una escampadissa de lliris freds
les troianes s'esbarrien com estàtues esguerrades
com nodrides per la sal immensa que amenaça les sospites.

bromera poesia

LA GERRA D'HÈCABE

I
Cossos trèmuls

el meu cor és un migdia d'agost
entre l'herba alta i seca
oceans d'oli lent descosits de grills

Hilari DE CARA

PUNYAL ARGENTAT

La idea que avui es dissipa com un vel
l'efígie esbandida a tires per una llança
és una ala lleu, és un alè que s'exhala
en una espasa de llum esquinçada d'atzur

obnubilada per vidres, ara és sol i ara és lluna
fosa en la cornalina del capvespre, sembla enredar-se
en la quietud pesant d'un volt que cobeja morir

i com l'estantís estol d'unes mans, les gavines intangibles
amb els becs fulgurants de ganivets d'estrelles
em llancen l'acer del cel contra el cel de la boca

i és un punyal argentat el tremor que em refreda la pell
l'ocell que naix amb la mort empastifada a les ales
el seu vol estrident en l'agonia malva del silenci
aquest oli adelerat que lubrica l'estrèpit

els estels –tostemps apàtrides– cauen inerts
–i amb tant d'espant–
com finen els esmortits vols de les veus!

COSSOS TRÈMULS

Arrodoniu-me les mans
agiteu-me els dits, fràgils cossos trèmuls
guariu-me les venes ferides per la infinita daga dels paisatges

les cicatrius, les eriçades esteles
obriu un oval de llum, un perfil nou en les coses
un nou sabor a fruits madurs, a llavis d'essència etèria

a empremtes d'instant rutilants d'escumes
on l'efervescent aroma del riu bull inclement les hores

en la nit inconeguda que es vincla en la seua obaga
en la paraula que s'obnubila en la forma homicida

el poema com el glapit d'una àmfora llançada a l'espai
el silenci, cruixit sord de l'arpa insonora del món
per on moren els mots, viatgers a la deriva.

LA CALIMA

Un estiu aspre de cal viva solca el cel ras de la cambra
una cremor densa i grossa que espesseeix l'aire
una urpada abjecta que rebla les ungles
a la mà inepta que cerca les tecles
i excoria els dits de xafogor incerta

Havia esperat un càntic d'alè sonor, un balbuceig d'himne
un ritme viu de pluja estival
un galop de cavalls, una vibració intensa
i no aquesta calima pesant de pedra al sol en l'escullera
no aquest ròssec de roca corcada entre les aigües
aquest esquitx salat de tinta inhàbil en un llenç sense pintar

Atònita i muda respres viaranys sense perfil ni figura.

ULLS SORPRESOS

En un racó del full faig la cabana.
L'espai en blanc el sembr de mots i d'alzines

PONÇ PONS

Acceptes la soledat com a moneda de canvi.
O no l'acceptes i oblides.
T'oblides entre els camins
que van del pensament als teus assumptes.
I vius, però no vius,
perduda en tu sense conèixer-te.

I un bon dia desfàs pas a pas el teu oblit,
fuges, *re-fuges* a tu mateixa,
i et refugies al pulmó.
I mires enrere. O endins,
molt endins de la pell
i t'hi ofegues.

Un vent que et tenalla les entranyes
llima les veus i les sirga
amb una estranya cadència de veritat oculta.
I el respire. Les exhales.

Amb els ulls sorpresos et reconeixes
i assumeixes la teua companyia gojosament sola.

L'ÀGORA ALIENA

La vida obre les portes de bat a bat
i oreja el món
entre els llençols posats a eixugar a la terrassa.

Tu surts al carrer com un infant perdut
maldestre el pas entre els vidres d'ingents murs que oscil·len
el pas balb contra el capcineig de la porta i del llindar
que s'estreix i s'obri en un abisme de panys sense frontisses.

Aixafes el terra, criatura indefensa contra una paret tan immensa
t'abat la gola de llop insana que et devora
creix l'àgora aliena contra l'abaltiment aterrit de la teua fortalesa
i aboques un crit que udola contra un cel mut que s'esberla.

Després ve un petar de dents, un terratrèmol de venes i d'ossos
ve l'esglai lacerant d'un camí tan dilatat
i colgues la nit en la sang i el crit somort al teu cau.

La nit s'espesseeix avui també en el silenci.

ATZUCAC

L'estiu sura avui en l'oli espès de la cambra
s'afoga entre el flux amarinat de l'aire i l'angúnia pesant dels mots
–recordes?– una abrusada mà amanyaga unes tecles.

S'arqueja en l'ambient un ritme, un desig anhelant de ser
que espiga la veu en una onada de glumes
les inexistentes flors marcides, resseques les tiges

uns dits pudents de xaloc, lascius sobre l'escuma
aixequen esquitxos de sal, inhòspites brandades de marors
llengües foradades de mots, exèrcits de corcs esbarriats a la pantalla.

L'anhel de tinta cisellada esbandeix camins sense destí
deflagra la tarda en un ofec, en un oceà d'argentífera espera

i tu, muda
respire atzucacs de mar exacerbada i d'abismes.